

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 127/06-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť 1. Ing. V. K., 2. Ing. H. K., obaja bytom K., a 3. obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, so sídlom K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K., Ing. H. K. a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2005 doručená sťažnosť 1. Ing. V. K. (ďalej aj „sťažovateľ“), 2. Ing. H. K. (ďalej aj „sťažovateľka“), obaja bytom K., a 3. obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, so

sídlom K. (spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“), ako aj podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa viacerých trestných činov.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 23. októbra 2000 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“) trestné oznámenie na JUDr. I. S., správkyňu konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o., so sídlom v K., vo veci podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov. Podaním zo 6. novembra 2000 generálna prokuratúra potvrdila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Krajskej prokuratúry K. (ďalej aj „krajská prokuratúra“). Podaním z 11. decembra 2000 krajská prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Okresnej prokuratúry K. (ďalej aj „okresná prokuratúra“). Dňa 5. decembra 2000 okresná prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia vyšetrovateľovi Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. (ďalej aj „Policajný zbor“). Krajský úrad vyšetrovania Policajného zboru v K. dňa 24. septembra 2002 sťažovateľovi na jeho sťažnosť adresovanú Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru B. oznámil, že jeho sťažnosť odstúpil na vybavenie okresnej prokuratúry. Okresná prokuratúra 5. decembra 2000 sťažovateľovi oznámila odstúpenie trestného oznámenia vyšetrovateľovi Policajného zboru s tým, že vyšetrovateľ upovedomí sťažovateľa o vykonaných opatreniach do 15. januára 2001. Vyšetrovateľ však sťažovateľa v tomto termíne s vykonanými opatreniami neoboznámil, preto sťažovateľ a sťažovateľka dňa 2. septembra 2002 podali sťažnosť Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru B. Dňa 10. októbra 2002 okresná prokuratúra skonštatovala prietahy v konaní vyšetrovateľa. Keďže sa vo veciach trestných oznámení ani naďalej podľa sťažovateľa nekonalo, 24. februára 2005 požiadal okresnú prokuratúru o prešetrenie postupu vyšetrovateľa. Okresná prokuratúra 21. marca 2005 konštatovala prietahy vo veci sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K-2-2001. Na opakované žiadosti o upovedomenie o výsledku

preskúmania iných trestných oznámení mu bol 18. júla 2005 doručený prípis generálnej prokuratúry, ktorým mu oznámila, že na ďalšie podnety sťažovateľov, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagované.

Na základe uvedeného sťažovateľa tvrdia, že došlo k zásahu do nimi označených základných práv a slobôd.

Porušenie svojich práv podľa čl. 2 ods. 2 ústavy sťažovateľa vidia v tom, že vyšetrovateľ konal s priet'ahmi a neinformoval sťažovateľa o vykonaných opatreniach do 15. januára 2001 tak, ako mu to uložila okresná prokuratúra, a nerešpektoval pokyn prokurátora, aby meritórne rozhodol do 31. októbra 2002. Napriek tomu prokuratúra nevyužila svoje oprávnenia podľa § 157 ods. 2 a § 174 ods. 1 a 2 Trestného poriadku (aktuálneho znenia), a teda nevykonávala svoje povinnosti podľa § 174 ods. 1 Trestného poriadku. Porušila tým aj svoje povinnosti vyplývajúce jej z ustanovenia § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a) a § 5 písm. a) zákona o prokuratúre č. 153/2001 Z. z. v platnom znení (ďalej len „zákon o prokuratúre“) K porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy došlo podľa sťažovateľa aj postupom vyšetrovateľa, ktorý nerešpektoval pokyny prokurátora, a tiež postupom krajskej prokuratúry, ktorá nepotvrdila prevzatie jeho podnetu z 11. júna 2005. Generálna prokuratúra porušila ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy tým, že mu 11. júla 2005 oznámila, že na ďalšie podnety sťažovateľov, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUD. I. S., nebude reagovať.

Za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľa považujú skutočnosť, že hoci sa zákonom ustanoveným postupom v súlade s ustanovením § 158 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku a § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre domáhali ochrany svojho vlastníctva, zákonom ustanovený orgán nepostupoval v súlade so zákonom a súčasne mu odňal právo na opravný prostriedok vo forme opakovaného protestu podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre.

Porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľa vidia v tom, že napriek konštatovaniu priet'ahov vo vyšetrovaní jeho podnetov okresnou prokuratúrou,

prieťahy neboli odstránené a okresná prokuratúra neprijala efektívne opatrenia na ich odstránenie.

Porušenie čl. 149 ústavy namietajú sťažovatelia z dôvodu, že prokuratúra nedozrela na zákonné vybavenie a zákonný postup vyšetrovacieho orgánu pri preverovaní trestných oznámení sťažovateľa. Neochránila zákonné práva sťažovateľov a v rozpore s ustanoveniami § 31 - 34 zákona o prokuratúre „vadne“ vybavila podnet z 11. júna 2005. Oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 11. júla 2005 mu bola odňatá možnosť domáhať sa znovunastolenia právneho stavu.

Porušenie svojich práv podľa čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie vidia sťažovatelia v tom, že vymáhanie náhrady škody, ktorá im vznikla trestnými činmi, je podmienené znalosťou osoby páchatel'a, a keďže trestné oznámenie sťažovateľa z 23. októbra 2000 nedospelo do štádia podania obžaloby na konkrétnu osobu, je sťažovateľom bránené, aby boli verejne vypočutí nezávislým a nestranným súdom, ktorý môže rozhodnúť o osobe vinníka a náhrade škody.

Porušenie základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil identicky ako pri námietke porušovania základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie.

Podľa sťažovateľov k porušeniu ich základného práva podľa čl. 13 dohovoru došlo tým, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky sťažovateľom svojím rozhodnutím z 11. júla 2005 odňala právo na preskúmanie ich vecí podnetom, prípadne opakovaným podnetom.

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000, týkajúceho sa podozrenia zo spáchania dvanástich označených trestných činov, došlo u všetkých sťažovateľov postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k porušeniu základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd má zároveň porušovateľom ich práv

prikázať, aby sa v budúcnosti zdržali porušovania zákona, najmä, aby predmetné veci Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. ukončil bez zbytočných priet'ahov.

Generálnej prokuratúre má ústavný súd prikázať, aby sa zaoberala prípadnými opakovanými podnetmi s'ťažovateľov vo veci ich trestných oznámení a tieto aby vybavila v súlade so zákonom.

S'ťažovatelia navrhli, aby z titulu primeraného finančného zadost'učinenia s'ťažovateľovi zaplatil Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. 4 000 000 Sk, s'ťažovateľke 1 000 000 Sk a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, 5 000 000 Sk. Z toho istého titulu navrhli, aby generálna prokuratúra zaplatila s'ťažovateľovi 8 000 000 Sk, s'ťažovateľke 2 000 000 Sk a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze 10 000 000 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. vo veci trestného oznámenia sťažovateľa z 23. októbra 2000

Ústavný súd vo svojej judikatúre vyslovil, že všeobecná deklarácia nebola vyhlásená spôsobom upraveným v čl. 11 ústavy a v § 1 a § 4 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a má len povahu politického dokumentu. Predmetom konania pred ústavným súdom preto nemôže byť sťažnosť alebo časť sťažnosti namietajúca porušenie práva priznaného všeobecnou deklaráciou (mutatis mutandis II. ÚS II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97, III. ÚS 16/06).

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú .

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a generálnej prokuratúry vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000

K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľov tým, že sa policajný orgán nezaoberal bez zbytočných prieťahov ich trestným oznámením z 23. októbra 2000, ktorým oznámili skutočnosti nasvedčujúce tomu, že konaním JUDr. I. S. mohlo dôjsť k naplneniu podmienok pre spáchanie 12 trestných činov. V priebehu roka 2003 vyšetrovateľ vo veci začal konať, avšak koncom roka 2003 už bol opäť nečinný. Okresná prokuratúra K. prípisom z 21. marca 2005 potvrdila zistenie prieťahov vo veci vedenej pod

sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001, pod ktorým boli vybavované aj trestné oznámenia, ktoré sú predmetom ústavnej sťažnosti. Keď sťažovatelia nasledujúce 3 mesiace nedostali upovedomenie od vyšetrovateľa o výsledku preskúmania, obrátili sa s podnetom na Krajskú prokuratúru v K., v ktorom žiadali o preskúmanie zákonnosti vybavenia ich sťažnosti okresnou prokuratúrou. Odpoveď nedostali, na generálnu prokuratúru sa však už s podnetom neobrátili, pretože táto im listom z 11. júla oznámila, že na ich ďalšie podnety, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagované. Dôsledkom týchto skutočností je podľa sťažovateľov situácia, že ich vec nedospela do štádia podania obžaloby, čím im je bránené, aby boli vo veci nimi označených trestných činov verejne vypočutí nezávislým a nestranným súdom, ktorý môže rozhodnúť o ich právach priznaním náhrady škody a ktorý môže rozhodnúť o osobe vinníka.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy, a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00).

Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho podnetu bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, ani v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému nevyplýva v trestnom konaní právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (rozhodnutie ESLP vec *Helmerts v. Švédsko* z 29. októbra 1991 a vec *Perez v. Francúzsko* z 12. februára 2004).

Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani za súčasť práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto k porušeniu týchto práv postupom označených subjektov vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 nemohlo dôjsť. O porušení vyššie označených práv by bolo možné

uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (III. ÚS 16/06).

Podľa zistenia ústavného súdu konanie vo veci trestného oznámenia sťažovateľov z 23. októbra 2000 bolo uznesením Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001 z 12. decembra 2005 zastavené, pretože označené skutky nie sú trestným činom. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť sťažovateľ, ktorú však Krajská prokuratúra v K. uznesením sp. zn. KPt 1011/06 dňa 17. februára 2006 zamietla. Proti uvedenému uzneseniu o zastavení trestného stíhania bola teda prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ aj využil, preto vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001 z 12. decembra 2005, pretože toto rozhodnutie preskúmal nadriadený orgán v dôsledku sťažnosti sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov na porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú z obsahu sťažnosti a z pripojených listín, ako aj zo spisu Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001, do ktorého bolo nahliadnuté, vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní od trestného oznámenia z 23. októbra 2000 nepostupovali vždy bez prietahov, ale okrem dlhšieho obdobia v roku 2004 konali vo veci v podstate priebežne. Vo veci boli vykonané desiatky výsluchov (napr. 10. apríla 2002, 23. októbra 2002, 10. marca 2003, 27. marca 2003, 3. apríla 2003, 9. apríla 2003, 21. októbra 2003, 28. októbra 2003, 5. novembra 2003, 3. decembra 2003, 28. septembra 2005, 25. októbra 2005 atď.), boli vyžiadané vysvetlenia, listiny, dôkazy (výpisy z registra trestov) atď., pričom viackrát došlo k odloženiu veci (napr. 15. decembra 2001) a viackrát bolo začaté trestné stíhanie vo veci (napr. 12. februára 2003, 17. októbra 2003), o veci často rozhodovali

nadriadené orgány a napokon uznesením sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001 z 12. decembra 2005 bolo trestné stíhanie zastavené.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v citovanom článku ústavy a dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe uvedených skutočností namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle citovaného článku ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Je nesporné, že k predĺženiu napadnutého konania prispeli aj samotní sťažovatelia, najmä tým, že svoje trestné oznámenie neustále rozširovali nepresnými, nejasnými a zmätočnými podaniami, pričom sa vyšetované skutky stávali nesmierne zložitými a neprehľadnými, pretože svoje podania často adresovali rôznym (aj nepríslušným) orgánom činným v trestnom konaní, ktoré ich postupovali príslušným subjektom. Postup orgánov činných v trestnom konaní v danom prípade, aj keď nebol vždy bez prietáhov, sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Pretože s ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ich návrh v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Okrem toho, ústavný súd nezistil, že by orgány činné v trestnom konaní nevenovali pozornosť trestnému oznámeniu sťažovateľa z 23. októbra 2000 a ani to, že by v predmetnom konaní bolo začaté trestné stíhanie vo veci a nebolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe, preto nemohlo podľa ústavného súdu v danom prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľov z dôvodu zbytočných priesťahov a neprimeranej lehoty na prerokovanie veci v súvislosti s jeho trestným oznámením z 23. októbra 2000.

V rámci preskúmavania opodstatnenosti námietky porušenia základných práv sťažovateľov generálnou prokuratúrou vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03 zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľov, ktorým poukazovali na formálne nedostatky a pochybenia vyšetrovateľa a prokurátorov Okresnej prokuratúry K. a Krajskej prokuratúry v K. Generálna prokuratúra tento podnet vyhodnotila tak, že 11. júla 2005 sťažovateľovi oznámila, že v súvislosti *„s trestnými oznámeniami na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. S. vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania podnetov Ing. K., Ing. K. a spoločnosti F., s. r. o., ktorých obsahom sú skutočnosti uvádzané v doteraz podaných podnetoch, námietkach, sťažnostiach, prípadne inak označených podaniach. Preto pokiaľ by obsahovali už známe skutočnosti, nebude na takéto podania reagované“*.

Sťažovatelia na základe tohto prípisu iba predpokladajú, že generálna prokuratúra by sa nezaoberala ich prípadným podnetom, napríklad vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa trestného činu ohovárania. Toto samotné, sťažovateľmi predpokladané porušenie ich základných práv postupom generálnej prokuratúry je hypotetické a ako také nemôže byť predmetom konania pred ústavným súdom, ktorý podľa čl. 127 ústavy preskúmava iba porušenie základných práv a slobôd, ku ktorým už došlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré neodôvodňujú ani možnosť porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Okrem uvedených skutočností ústavný súd poukazuje na to, že v splnomocnení, ktoré bolo k ústavnej sťažnosti priložené, sa za obchodnú spoločnosť K., s. r. o. v konkurze, so sídlom K., podpísal sťažovateľ Ing. V. K. ako konateľ tejto spoločnosti, a nie správca konkurznej podstaty, ktorý by bol na to oprávnený. Toto splnomocnenie preto vo vzťahu k označenej obchodnej spoločnosti nemá zákonom predpokladané účinky a neoprávňoval sťažovateľa na zastupovanie tejto obchodnej spoločnosti v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí predmetnej sťažnosti však už táto skutočnosť nenadobudla žiadnu relevanciu. Rovnako bolo už bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006